

Av de arton kvinnor jag intervjuat har ingen gjort en polisanmälan. Alla uppger personliga skäl för sin tystnad samtidigt som svaren påminner om varandra.

Så här säger fem av de anonyma kvinnorna:

– Jag vill försöka gå vidare. Jag känner mig redan brännmärkt av att ha varit en av hans ”flickor”. Jag är också rädd, och vet inte vad han är kapabel att göra.

– Jag skäms över att jag försatte mig i de situationerna. Om man frivilligt inlett något med honom möts man av ett förakt från feministiska författare. Samtidigt som de fortsätter gå på Klubben.

– Hans makt är svår att mäta, men den känns. Jag vet inte vilka konsekvenser det faktiskt skulle få att ha honom emot sig. Men jag kan inte ta risken. Och sedan är det hans fru, som betytt mycket för mig. Han vet hur viktig hon är för unga skrivande kvinnor.

– Att jag inte gick till polisen hade inget att göra med att behöva gå igenom en rättegång, utan med att jag ville vara kvar i kulturvärlden. Jag drömde om en akademisk karriär, som jag har nu.

– Jag kände mig helt ensam. Om jag anmälde skulle det få motsatt effekt. Det är ju mina ord mot hans, så det enda som skulle hända är att folk får veta, och jag skulle bli utfryst av dem som står bakom honom. Och nu vill jag bara glömma det som hände. Jag upplevde det länge som om jag befann mig i en mardröm. Jag var full av hat, och tankar om hämnd. Sedan dess har jag gått i terapi och börjat skapa ett nytt liv.

I hoten om att få ”sin karriär förstörd” ryms, enligt dem, möjligheten att inte kunna arbeta med sitt skapande: att inte få sina texter utgivna eller rättvist bedömda. Att utestängas från viktiga rum. Att inte få stipendier, och inga pengar från Svenska Akademien som varje år – utöver Nobelpriset – fördelar många miljoner kronor till litterära projekt och enskilda individer.

Kulturprofilen gör ofta ner sina ”fiender” verbalt berättar en av dem som arbetat på Klubben.

– Han och hans krets pratar mycket om vem som är lojal, och vem som inte är lojal.

Ännu en kvinna visar mig ett mejl hon fått från Kulturprofilen. Han skriver: ”Ingen inom kultur tycker om en avfälling som du.”

Många av dem jag intervjuat säger att de beslutat sig för att berätta om sina erfarenheter tack vare #metoo, och för att hjälpa andra.

– Jag minns att jag träffade kvinnan som jobbade på Klubben efter mig, säger en av kvinnorna:

– Hon tittade på mig som om hon sökte min hjälp. Men

hon sa inget så jag kunde inte förutsätta att hon var i samma situation. Jag ville bara ta henne åt sidan och fråga hur hon mådde. Jag går ut med det här för hennes och andra kvinnors skull. För att detta ska få ett slut.

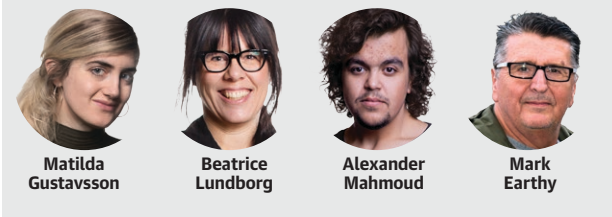
Författaren Gabriella Håkansson har funderat mycket på varför hon inte anmälde Kulturprofilen för det som skedde i köket på den där 40-årsfesten med många vittnen.

– Just då tänkte jag att så många redan blivit antastade, och enligt rykten hade yngre kvinnor råkat ut för värre saker. Varför skulle plötsligt jag göra en stor grej av det? Många i kulturvärlden är också verkligen rädda för hans inflytande, säger Gabriella Håkansson:

– Att inte sätta dit honom har varit en norm och utan stöd är det jag som, om jag anmäler, framstår som den instabila. Som den galna kvinnan. Och jag antar att ett polisärende skulle kräva att människorna i rummet vittnade. Att alla som stod tysta runt omkring berättade vad de sett.

Så gjordes reportaget.

- **Matilda Gustavsson har under en månads tid intervjuat ett 30-tal personer** med kopplingar till Kulturprofilen och Klubben.
- **Arton av dem är kvinnor som vittnar om egna erfarenheter av sexuella trakasserier och övergrepp begångna av Kulturprofilen.** Övriga intervjuade är dels personer med god insyn i kulturvärlden och Svenska Akademien, dels människor som kunnat styrka kvinnornas historier: ögonvittnen, terapeuter och närstående.
- **Alla de arton kvinnorna är med på bild**, fyra med namn, fjorton anonyma. Bilderna är tagna på olika platser i Sverige och i Storbritannien av fotograferna Beatrice Lundborg, Alexander Mahmoud och Mark Earthy. Bilderna kommer inte i samma ordning som kvinnorna nämns i reportaget.
- **Matilda Gustavsson är reporter på DN.** Hon belönades år 2016 med Publicistklubbens pris Guldpennan, och var i år nominerad till tidskriftspriset Årets journalist.

Kulturprofilen: ”Jag har inte lust att svara på frågorna”

Upprepade gånger har jag sökt Kulturprofilen. I vårt enda telefonsamtal bad jag om en intervju som rörde ”kritik som riktats mot dig och Klubben”.

● – Det har jag ingen kommentar på. Men jag tänker att det är bäst om vi kan prata, så kan du höra exakt vad det gäller.

– Men. Jag kan tänka mig.

Vad är det du kan tänka dig?

– Men, snälla, jag har inte lust att svara på de här frågorna. Och jag beklagar att du ska skriva om sådana saker. Jag trodde att du var en bättre journalist, sa Kulturprofilen och lade på luren.

Jag skickade ytterligare fem intervjuförfrågningar, som lyfte fram att kritiken var allvarlig och rörde sådant som ”kommit fram i samband med Metoo”. Vikten av att han fick komma till tals betonades flera gånger. Kulturprofilen avisade varje förfrågan, eftersom att han inte först kunde få se materialet skriftligt – då det strider mot hur DN normalt gör granskande intervjuer som rör känsliga uppgifter. Men vid en sista sms-kontakt förnekade Kulturprofilen alla eventuella anklagelser: ”Jag har inte gjort nånting!!!”

Matilda Gustavsson
matilda.gustavsson@dn.se

 Nyheter 13. Sara Danius vill kapa banden med Klubben